

Зовът на гората

Откакъ е пукнала пролътта, Бойчо почти всяка вечер гостува на високия хълм, който се издига, като вѣрен страж, край града.

И тая вечер той е тамъ.

Край него трепти благоуханната пролѣт на вечеръ, напоена съ миризъ на цънали сливи и никнещи треви. Вѣтрътъ развѣва коситъ му, гали мършавичкитъ му бузи, прониква въ гърдитъ му и лудува тамъ, съ трепета на неясни желанія. Широко отворенитъ му очи сѣ впити къмъ гаснещия, въ привечерния мракъ, западъ.

Тамъ е Балканътъ. Тамъ сѣ горитъ.

Той знае: — сега изъ китнитъ джбови, край селото, пълплатъ волни кози, а съ тѣхъ сѣ и козичкитъ, които нѣкога той пасѣше. Тѣ сѣ поели вече пѣтя къмъ селото. Той, дори, чува пѣсенята на звънчатата имъ. Тя долита до него, яхнала върху невидимитъ криле на топлия вѣтрецъ. . .

Позната е тази пѣсенъ на Бойчо, защото много вечери тя е звънтѣла край него въ часоветъ, когато прибираше козичкитъ си отъ дъбравата къмъ селото. А това не бѣше много отдавна. И Бойчо добре си спомня всичко отъ ония дни. Тогава той живѣеше тамъ — въ малкото бѣло селце, всрѣдъ дъбравитъ на Балкана.

Почти еднакви бѣха днитъ му тимъ.

Ето: — призори е, а той нарамилъ торбичката съ хлѣба и сложилъ подъ мишница тънката цафара, подвиква вече на козичкитъ, които припкатъ предъ него. Съ тѣхъ е и Шаро. Тѣ заедно отиваха въ гората, кждето козичкитъ шумваха изъ храститъ, Шаро, слухтейки, се излѣгваше на повалено отъ бурята дърво, а Бойчо подкачваше сладкозвучна пѣсенъ съ тънката си цафара. Привечерь тѣ се прибираха, за да тръгнатъ на другия день пакъ къмъ гората.

Така бѣше оня день, когато въ селото дойде бай Петко съ хубавитъ коне, впрегнати въ единъ шаренъ файтонъ.

Отъ всички преживѣни свои дни Бойчо най-добре помни тоя день. Дойде тогава бай Петко при чича му. Пиха заедно вино, приказваха си нѣщо шепнишкомъ, като отъ време на време поглеждаха къмъ Бойча и после станаха. Преди да излѣзатъ, тѣ го извикаха при себе си и чичото подхвана:

— Бойчо, утре ще заминешъ съ бай Петка въ града. Шивачъ рекохме да те правимъ, та при него ще учишъ занаята. . . Хайде, попритегни се за утре!

Бойчо не разбра добре отъ думитъ на чича си за какво му говорѣха и нищо не възрази. Едва на сутринята проумѣ какво става съ него и кжде отива, но. . . бѣше вече късно. Нищо не направи. Така си замина — не можа ни козичкитъ си да помилва, нито Шара да цѣлуе.

Никога, никога той нѣма да забрави тоя день!

Помни: — той седи въ шарения файтонъ, а отъ небето капятъ сълзи, каточели плачеха неговитъ очи. Но Бойчо е мжжъ. Бойчо не заплака. И вечерята пристигна въ града съ сухи очи, а отъ другия день постѣпи въ шивачницата на бай Петка.

Чиракуваше. . .

